

geperiodens længde uinteressant også for dem, som bliver 50 efter 1. januar.

Det er en fuldstændig fordrejning af virkeligheden, hvis nogen er af den opfattelse, at den styrkede indsats for de 50-årige er tænkt som en straffeekspedition, der vil få tusinder af ledige til at falde ud af dagpengesystemet. Tværtimod er der tale om, at indsatsen for denne gruppe skal styrkes via en ligestilling af de retigheder og pligter i forbindelse med aktivering og uddannelse, der er gældende for yngre ledige.

Det har aldrig været hensigten, at i øvrigt arbejdsduelige mennesker, fra de er 45, har skullet kunnet parkeres 22 år i passiv forsørgelse, inden de går på folkepension, og hvis det endelig er de 50-54-årige, vi bekymrer os så meget om, så er det jo præcis den gruppe, der gerne vil ud på arbejdsmarkedet, så hvorfor ikke hjælpe dem ved at gøre en ekstra indsats for at få dem opkvalificeret og uddannet, så arbejdsgiverne får øje på dem som en attraktiv arbejdskraft?

Jeg mener faktisk, at debatten om ophævelse af særloven for de 50-54-årige er røget helt af sporet. Jeg vil også godt gøre opmærksom på, at da dagpengeperioden blev afkortet fra 7 til 5 år, lød der en masse dommedagsprofetier, og via satspuljemidlerne blev der sat 25 mio. kr. af til at hjælpe de ledige, hvis de var i fare for at ryge ud af dagpengesystemet.

Mig bekendt er der ikke brugt nogen af de midler, og det er jo kun en glædelig ting; men skulle ulykken ske, at ledigheden stiger igen, er der jo ingen, der siger, at den eneste måde, vi kan løse det problem på, er ved at forlænge dagpengeperioden igen. Det kan godt være, der er helt andre og utraditionelle løsningsmodeller, der kan være interessante. Én ting er i hvert fald sikker: Alle, som kører sig om ledighedssituationen, vil også agere, hvis ledigheden stiger igen.

Formålet med justeringerne, det står jo også klart for enhver, er, at vi vil have flere i gang, og det handler om, at de kan få deres andel af opsvinget i kraft af opkvalificering og fast arbejde, og især de svage ledige er der selvfølgelig tænkt på her.

Samtidig er det vigtigt, at der sker en afbalancering af de tilbud og muligheder, der tilbydes, så vi undgår flaskehalse på arbejdsmarkedet. Hovedordene for at nå disse mål er en hurtigere og mere målrettet indsats, langt højere kvalitet i de tilbud og handlingsplaner, de ledi-

ge får, samt en bedre fleksibilitet i aktiveringen. Det er et længe næret ønske fra alle sider, at der sker en fremrykning af aktiveringsindsatsen både for voksne og unge, og ingen er vel i tvivl om, at en hurtig aktivering er med til at forhindre, at selv en kort periode med arbejdsløshed udvikler sig til langtidsledighed.

Rigtig uddannelse er et af de nøgleord, vi også skal bruge i den her sammenhæng, og det skal ses både i forhold til den lediges interesse og evner og i forhold til den efterspørgsel, der er på arbejdsmarkedet, ligesom rigtige tilbud også skal være til stede.

Vi er meget optaget af det, der er sket på virksomhedsdelen, hvor arbejdsgiverne forpligter sig til at lave 5.000 nye voksenlærlingepladser og lige sådan at frembringe 10.900 jobtræningspladser i den private sektor. Det er en enestående chance til at skabe et mere rummeligt arbejdsmarked, hvor virksomhederne får mulighed for at vise deres vilje til at kombinere jobtræning og påtage sig et medansvar for deres medarbejdere.

Det er også godt, der er afsat en pulje til at forbedre uddannelsesplanlægningen, og at flere job skal anmeldes til Arbejdsformidlingen.

Til sidst vil jeg sige, at det samarbejde, der skal til her mellem AF, a-kasserne, kommunerne og uddannelsesinstitutionerne, er det absolut afgørende for, at det her kan blive en succes. Der er mange spændende elementer i det her, og vi glæder os meget til udvalgsarbejdet og kan støtte arbejdsministerens forslag til Arbejdsmarkedsreform III.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg kan forstå på de socialdemokratiske ordførere, at hensigten med hele arbejdsmarkedsreformen er at gøre aktivering til omdrejningspunktet, at det er det, der er det væsentlige, og at det er meget unfair, at der bliver fokuseret så meget på de nedskæringer eller forringelser, der også ligger i det, fordi de i virkeligheden ingenting betyder.

Så kunne man vende spørgsmålet om og spørge: Hvis det nu er sådan, at det er aktiveringen, der er omdrejningspunktet for arbejdsmarkedsreformen, og forringelser ingenting betyder, hvorfor så lave forringelserne? Hvorfor så skabe den usikkerhed hos de 46-50-årige, som nu bliver fyret på Grundfos, slagterierne, Dandy og andre steder? Hvorfor så give den arbejdsløse, der har gået 3-3½ år, usikkerhed